

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 07 października 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1.610,10 zł (tysiąc sześćset dziesięć złotych dziesięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 maja 2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1.302,00zł (tysiąc trzysta dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód P. K. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.610,10 zł. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 6 listopada 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki T. (...) nr rej. (...). Właścicielem uszkodzonego pojazdu była A. G., natomiast odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC. Na skutek kolizji drogowej poszkodowana nie mogła korzystać ze swojego samochodu, który ze względu na zakres uszkodzeń nie nadawał się do użytku (szkoda całkowita). Poszkodowana w dniu 6 listopada 2014 r. wynajęła od powoda samochód zastępczy marki F. (...) o nr rej. (...) na czas likwidacji szkody. Samochód był poszkodowanej potrzebny do dojazdów do pracy do W., dowożenia dzieci do szkoły i przedszkola oraz codziennych czynności. Poszkodowana nie posiadała innego sprawnego samochodu. Wynajęty pojazd marki F. (...) jest wprawdzie samochodem wyższej klasy (autosegment C) niż uszkodzony pojazd T. (...) (autosegment B), jednak został wypożyczony wg stawki cenowej, którą powód stosuje dla autosegmentu B. W umowie strony ustaliły stawkę dobową najmu na 120 zł netto za dobę. Samochód zastępczy był przez poszkodowaną wynajmowany przez okres od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r. tj. przez okres 39 dni. Strona pozwana zakwalifikowała szkodę w pojeździe marki T. (...) nr rej (...) jako całkowitą i w dniu 8 grudnia 2014 r. wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie. W dniu 15 grudnia 2014 r. poszkodowana zwróciła pojazd zastępczy, gdyż mogła już korzystać z zakupionego przez siebie pojazdu w miejsce uszkodzonego. Powód wystawił poszkodowanej fakturę Vat nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 5.756,40 zł brutto za okres najmu 39 dni. Umową przeniesienia wierzytelności do umowy najmu nr (...) zawarł w dniu 15 grudnia 2014 r. poszkodowana przeniosła na powoda wierzytelność przysługującą jej od strony pozwanej w związku z kolizją z dnia 6 listopada 2014 r. w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki T. (...) nr rej (...) w zakresie zwrotu kosztów najmu wynajętego przez nią samochodu zastępczego. Powód mailowo w dniu 17 grudnia 2014 r.

poinformował stronę pozwaną o przeniesieniu wierzytelności, przesyłając jednocześnie fakturę Vat nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 5.756,40 zł brutto z terminem płatności 7 dni od dnia otrzymania. Strona pozwana w dniu 19 grudnia 2014 r. wydała decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 4.305,00 zł. Strona pozwana w nieuprawniony sposób zweryfikowała okres najmu wynikający z faktury z 39 dni do 35 dni oraz ustaliła dzienną stawkę najmu pojazdu na poziomie 123 zł brutto, zamiast 120 zł netto za dobę. Powód wezwał stronę pozwaną mailowo do zapłaty pozostałej kwoty, jednakże wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Zdaniem powoda strona pozwana powinna uiścić całość należności wynikającej z faktury Vat nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. Poszkodowanemu należy się bowiem zwrot wydatków poniesionych na najem pojazdu zastępczego przez okres od dnia, w którym utracił możliwość korzystania ze swojego pojazdu, nie tylko do dnia wydania decyzji o przyznaniu odszkodowania ale do dnia, w którym naprawa nastąpiła lub zaistniała faktyczna możliwość nabycia pojazdu. W sytuacji więc gdy poszkodowana nie dysponuje środkami umożliwiającymi jej nabycie nowego samochodu okresem, za który należy się zwrot wydatków poniesionych przez nią na pozyskanie samochodu zastępczego, jest okres do dnia wypłaty środków przez ubezpieczyciela z uwzględnieniem kilkudniowego okresu niezbędnego na zagospodarowanie pozostałości. Określona przez powoda stawka najmu pojazdu zastępczego marki F. (...) nr rej. (...) odpowiada stawkom stosowanym na rynku (...) przez inne wypożyczalnie dla autosegmentu B i z całą pewnością nie jest stawką zawyżoną, w szczególności mając na względzie atrakcyjne warunki wypożyczenia samochodu u powoda takie jak najem bezgotówkowy, brak limitu kilometrów, brak opłaty za dodatkowego kierowcę, brak opłaty za przygotowanie auta do wydania, brak opłaty za podstawienie i odbiór pojazdu, a także brak konieczności ponoszenia kaucji z tytułu najmu pojazdu. Kwota dochodzona pozwem stanowi różnicę pomiędzy kwotą z faktury tj. 5.756,40 zł a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną w wysokości 4.305,00 zł. (1.451,40 zł) powiększoną o skapitalizowane odsetki ustawowe w wysokości 158,70 zł naliczone od dnia 25 grudnia 2014 r. tj. od dnia następnego po dniu wymagalności faktury nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Strona pozwana przyznała, że udzieliła ubezpieczonemu ochrony ubezpieczeniowej z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Po zgłoszeniu szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne w wyniku, którego uznała swoją odpowiedzialność dotyczącą kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, wypłacając poszkodowanemu kwotę 4.305,00 zł. W ocenie strony pozwanej powód znacząco zawyżył koszty wynajęcia pojazdu, bowiem na rynku lokalnym cena za wynajęcie identycznego pojazdu zastępczego kształtuje się w wysokości od 95,00 zł do 100 zł netto. Wobec czego strona pozwana na zasadzie art. 361 k.c. i art 354 k.c. zweryfikowała stawki do średnich cen na rynku (...) tj. do kwoty 100,00 zł netto. Nie można bowiem zaakceptować twierdzeń powoda, że wynajęcie pojazdu zastępczego musi odbywać się przy zastosowaniu górnych stawek, dowolnie przyjętych przez wynajmującego, a przekraczających wartość średnich stawek stosowanych na rynku (...). Poszkodowany winien współdziałać przy wykonywaniu zobowiązania, informując pozwanego o wynajęciu pojazdu zastępczego i jego kosztach. Strona pozwana zakwestionowała także, roszczeniem odsetkowe wskazując, że w dacie wystawienia faktury oraz w dacie jej wymagalności nie była zobowiązana względem powoda, tym samym nie może ponosić odpowiedzialności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 listopada 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki T. (...) nr rej. (...), którego właścicielem była A. G.. Odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC.

Niesporne

W dniu 6 listopada 2014 r. poszkodowana A. G. dokonała zgłoszenia szkody w pojeździe z ubezpieczenia OC u strony pozwanej. Strona pozwana zarejestrowała zgłoszenie i przystąpiła do likwidacji szkody.

Niesporne

Poszkodowana w dniu 6 listopada 2014 r. wynajęła od powoda samochód zastępczy marki F. (...) o nr rej. (...) na czas likwidacji szkody. Samochód był poszkodowanej potrzebny do dojazdów do pracy do W., dowożenia dzieci do szkoły i przedszkola oraz codziennych czynności. Poszkodowana nie posiadała innego sprawnego samochodu. W umowie strony ustaliły stawkę dobową najmu na 120 zł netto za dobę.

Niesporne

Strona pozwana zakwalifikowała szkodę w pojeździe marki T. (...) nr rej (...) jako całkowitą i w dniu 8 grudnia 2014 r. wypłaciła poszkodowanej odszkodowanie.

Niesporne

Samochód zastępczy był przez poszkodowaną wynajmowany przez okres od dnia 6 listopada 2014 r. do dnia 15 grudnia 2014 r. tj. przez okres 39 dni. W dniu 15 grudnia 2014 r. poszkodowana zwróciła pojazd zastępczy, gdyż mogła już korzystać z zakupionego przez siebie pojazdu w miejsce uszkodzonego.

Niesporne

Powód wystawił poszkodowanej fakturę Vat nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 5.756,40 zł brutto za okres najmu 39 dni.

Niesporne

Umową przeniesienia wierzytelności do umowy najmu nr (...) zawartą w dniu 15 grudnia 2014 r. poszkodowana przeniosła na powoda wierzytelność przysługującą jej o strony pozwanej w związku z kolizją z dnia 6 listopada 2014 r. w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki T. (...) nr rej (...) w zakresie zwrotu kosztów najmu wynajętego przez nią pojazdu zastępczego.

Niesporne

Powód mailowo w dniu 17 grudnia 2014 r. poinformował stronę pozwaną o przeniesieniu wierzytelności, przesyłając jednocześnie fakturę Vat nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r. na kwotę 5.756,40 zł. brutto z terminem płatności 7 dni od dnia otrzymania. Strona pozwana w dniu 19 grudnia 2014 r. wydała decyzję o przyznaniu odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 4.305,00 zł. Strona pozwana zweryfikowała okres najmu wynikający z faktury z 39 dni do 35 dni oraz ustaliła dzienną stawkę najmu pojazdu na poziomie 123 zł brutto, zamiast 120 zł netto za dobę. Powód wezwał stronę pozwaną mailowo do zapłaty pozostałej kwoty, jednakże wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

Niesporne

Serwis internetowy funkcjonujący pod domeną www.goldencars.pl oferuje najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 110 zł netto za dobę przy najmie trwającym więcej niż 8 dni.

Wypożyczalnia samochodów Euro-rent oferuje najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 200 zł netto. przy okresie najmu trwającym od 1 do 3 dni, a stawkę 110 zł netto za dobę przy najmie trwającym więcej niż 8 dni.

Wypożyczalnia samochodów F. rent oferuje najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę 170 zł brutto, przy okresie najmu trwającym powyżej 7 dni przy najmie gotówkowym gdzie płatność za cały wynajem jest dokonywana w dniu wynajmu. Ceny uwzględniają podstawowe ubezpieczenie OC/AC/ (...) w okresie całego wynajmu. Dodatkowe opłaty pobierane są za podstawienie pojazdu na terenie miasta lub lotniska przy wynajmie na minimum 7 dni – 80 zł, odbiór na terenie miasta lub lotniska przy wynajmie na minimum 7 dni – 80 zł, wyjazd poza granice kraju 40zł/doba, dodatkowy kierowca -20 zł /doba, opłata przygotowawcza 100 zł. Limit dzienny kilometrów wynosi 100km/doba.

Wypożyczalnia samochodów G. (...) a (...) oferuje najem samochodu należącego do autosegmentu B za dobową stawkę od 149 zł.

Dowody: cennik serwisu internetowego www.goldencars.pl k. 36-37

cennik wypożyczalni samochodów Euro- rent k. 38-39

cennik wypożyczalni samochodów F. k. 40-41

cennik wypożyczalni samochodów G. (...) a (...) k. 42

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Bezspornym było, że w dniu 6 listopada 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku, której uszkodzony został pojazd marki T. (...) nr rej. (...) będący własnością A. G., a odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia ponosi strona pozwana, na podstawie zawartej ze sprawcą kolizji drogowej umowy ubezpieczenia OC. Niesporna była także kwestia legitymacji czynnej powoda. Poza sporem pozostawała także treść umowy najmu pojazdu zastępczego oraz długość okresu najmu uzasadniona okresem likwidacji szkody. Sporna pozostawała jedynie wysokość odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego wynikająca z zastosowanej dobowej stawki najmu pojazdu zastępczego. Powód dla wykazania zasadności żądania zaoferował dowód z dokumentów w postaci umowy najmu pojazdu, faktury VAT z dnia 15.12.2014r. oraz cenników firm oferujących najem pojazdów.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.). Wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu.

Przy ustalaniu przesłanek odpowiedzialności gwarancyjnej zakładu ubezpieczeń koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego (por. np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSP 2002, z. 7-8, poz. 103, czy uchwałę z dnia 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, z. 1, poz. 4). Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, która oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego, należy dokonywać przy uwzględnieniu zasad doświadczenia życiowego, czy też, niekiedy, zasad nauki oraz na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl. czy wyroku z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl., wyrok z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego (uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r., III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28). Według tego poglądu, utrata możliwości korzystania z pojazdu stanowi negatywne następstwo majątkowe, a wydatki, które służą ograniczeniu (wyłączeniu) tego negatywnego następstwa należy kwalifikować jako szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela wynikającej z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Sąd Najwyższy podkreślił przy tym znaczenie dwóch kryteriów – celowości wydatków oraz ich ekonomicznego

uzasadnienia. Podobne stanowisko zostało wyrażone w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), w której Sąd Najwyższy wskazał, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita).

Wydatkiem niezbędnym i celowym jest wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu (w przypadku szkody całkowitej). Wydatki te powstają w następstwie zdarzenia szkodzącego, które nie powstałyby bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty (art. 361 § 2 k.c.). Stratą w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. są więc objęte także te wydatki, które służą ograniczeniu lub zapobieżeniu negatywnym następstwom majątkowym doznanym przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia (zniszczenia) pojazdu. Negatywnym następstwem majątkowym jest tu utrata możliwości korzystania z rzeczy, a więc utrata uprawnienia stanowiącego atrybut prawa własności.

Niekwestionowanym w orzecznictwie sądów powszechnych jest, iż poszkodowanemu przysługuje wybór podmiotu oferującego pojazdy zastępcze, tak samo, jak przysługuje mu wybór warsztatu naprawczego, któremu powierzy naprawę uszkodzonego pojazdu. Wybierając jeden z wielu funkcjonujących na rynku takich podmiotów, poszkodowany może się kierować m.in. jego fachowością, rzetelnością i poziomem świadczonych usług. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi”, do których zwrotu obowiązany jest ubezpieczyciel, są zatem koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot oferujący pojazdy zastępcze, pod warunkiem, że nie są rażąco zawyżone. Nie ma więc znaczenia fakt, gdy ceny najmu odbiegają od cen przeciętnych dla tej kategorii usług na rynku, pod warunkiem, że nie jest to różnica rażąca. Ustalanie średnich stawek najmu pozostawało zatem bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tym samym i wnioski dowodowe zmierzające do jej określenia należało oddalić. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, gdy dla miarodajnej oceny okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest uzyskanie wiadomości specjalnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2014 r. I UK 22/14 LEX nr 1545137). Takimi są wiadomości wykraczające poza zakres wiadomości i doświadczenia życiowego ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Tymczasem kwestia ustalenia stawki najmu pojazdu zastępczego nie mieści się w kategorii wiadomości specjalnych. Wiedza w zakresie wysokości stawek najmu pojazdów jest ogólnie dostępna w różnego rodzaju reklamach, cennikach i innych źródłach informacji uzyskanych od firm zajmujących się wynajmowaniem samochodów, a zrozumienie i interpretacja zaczerpniętych z nich informacji nie nastęrczają trudności.

Okolicznością istotną dla rozstrzygnięcia sprawy nie jest ustalenie przeciętnych stawek obowiązujących na rynku lokalnym, do czego zresztą nie są wymagane wiadomości specjalne, lecz ustalenie, czy stawki najmu zastosowane przez powoda są rażąco wygórowane, nierynkowe; na taką zaś okoliczność wnioski nie zostały zgłoszone. Wskazać należy, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.), zatem to na stronie pozwanej (a nie na powodzie) spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że określona w umowie najmu i fakturze stawka dobowa najmu jest rażąco zawyżona. To ubezpieczyciel podnoszący określony zarzut przeciwko rozszczeniu winien był wykazać swoje racje, czego nie uczynił. Właściwych bowiem dowodów potwierdzających takie zarzuty strona pozwana nie zaoferowała. Z przedstawionych przez powoda informacji nie wynikało, by stawka przyjęta w zakwestionowanej przez stronę pozwaną fakturze odbiegała rażąco od stawek rynkowych pojazdu tożsamej co uszkodzony klasy. Z powodu samego faktu istnienia na rynku tańszej oferty nie można poszkodowanemu czynić zarzutu, że z takiej nie skorzystał i zmniejszać należnego odszkodowania. Jedynie rażąca dysproporcja kosztów w tym zakresie rodziłaby celowość ich obniżenia. Tylko więc w przypadku wykazania

przez zakład ubezpieczeń nielojalnego postępowania, naruszającego obowiązujące wierzyciela, na podstawie art. 354 k.c., wymogi współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, można postawić zarzut powiększenia rozmiarów szkody przez wybranie oferty wyższej niż ceny obowiązujące na danym rynku lokalnym i stosowną weryfikację odszkodowania (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, LEX nr 55243). Stanowisko takie wyraził wielokrotnie Sąd Okręgowy we Wrocławiu m. in w wyroku z dnia 25 maja 2016 r. II Ca 1885/15, wyroku z dnia 7 kwietnia 2015 r. II ca 1767/14, wyroku z dnia 16 marca 2016 r. II Ca 1420/15.

Okoliczność zasadności najmu samochodu zastępczego, przyczyn najmu, okresu najmu, stawki najmu i klasy wynajętego pojazdu, a także klasy samochodu uszkodzonego nie były sporne pomiędzy stronami dlatego niecelowe było przesłuchanie świadka A. G. na powyższe okoliczności, co skutkowało również oddaleniem tego wniosku dowodowego.

W ocenie Sądu, stawka przyjęta w umowie najmu, nie odbiegała w rażący sposób od stawek stosowanych na rynku. Nie można więc było tym samym uznać, iż koszty najmu pojazdu zastępczego wskazane w fakturze, w zakresie przekraczającym stawki przez stronę pozwaną akceptowane – nie mieści się w granicach adekwatnego związku przyczynowego (art. 361 kc).

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że zasadne było domaganie się przez powoda przyznania na jego rzecz odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego za okres 39 dni przy zastosowaniu stawki dobowej najmu w kwocie 120 zł netto, a więc kwoty łącznej 5.756,40 zł brutto (39 dni x 120 zł powiększone o należny podatek Vat). Po obniżeniu tejże kwoty o kwotę już wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym 4.305,00 zł na rzecz powoda podlegała zasądzeniu dalsza kwota 1451,40 zł powiększoną o skapitalizowane odsetki ustawowe w wysokości 158,70 zł. naliczone od dnia 25 grudnia 2014 r. tj. od dnia następnego po dniu wymagalności faktury nr (...) z dnia 15 grudnia 2014 r.

Orzeczenie w zakresie odsetek od dochodzonej należności głównej znalazło oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. w związku z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Powód żądał dalszych odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu tj. 25 maja 2016 r. Mając na uwadze powołane wyżej przepisy Sąd uznał roszczenie powoda w zakresie odsetek za uzasadnione.

Orzeczenie o kosztach procesu wynika z art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W myśl zaś art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych koszty sądowe obejmują opłaty oraz wydatki. Do niezbędnych i celowych kosztów procesu poniesionych przez powoda należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 85 zł., koszty zastępstwa procesowego profesjonalnego pełnomocnika 1.200 zł. oraz poniesionej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (.Dz. U. z 5 listopada 2015 r. poz 1804).